

MINDEN,
AMIT AZ UNIVERZUMRÓL
TUDNI SZERETNÉL...

Ha a fizikusok által elért eredményeket e kissé talán szokatlan gondolatmenettel párosítjuk, olyan világképet kapunk eredményül, ami nagymértékben eltér mindattól, ami jelenleg elfogadott és megszokott: elsődleges az „idea”, és minden egyéb csak azután következhet.

Természetesen ez a gondolat sem új. Plató már Krisztus előtt négyszáz évvel tanította az idealizmusnak e változatát. Nos, az idealizmus, mint világkép ismét lehetséges – sőt, talán az egyetlen lehetséges – alternatívának tűnik, de tudományos felfedezéseink tükrében ez már nem hit kérdése.

A végső valóság után kutatva elhagyhatjuk tehát a materialista világnézet sivatagát, ahol sem a matematikai egyenletek, sem a műszerek nem vesznek tudomást a mindannyiunk életét oly nagymértékben meghatározó szeretetről és félelemről.

A könyv első része valójában az intellektushoz szól, tehát főként azokhoz, akik a logikus gondolkodást részesítik előnyben, és minden újabb lépést csak úgynevezett megdönthetetlen bizonyítékokra támaszkodva hajlandók megtenni. Minden emberben létezik azonban egy, az intellektusnál magasabb fórum: a szív intelligenciája. Nevezhetjük ezt intuíciónak, vagy belső tudásnak, a lényeg az, hogy az emberiség jórésze nem az aktuális tudományos bizonyítékoktól teszi függővé az életét, és cselekedeteiket sem ezek irányítják.

A könyv második része elsősorban a szív intelligenciájához szól, és ezért lényegesen különbözik az első, szinte kizárólag logikára épülő résztől. Tévedés ne essék: ugyanarról az Univerzumból beszélünk, csak hogy ezúttal az idealista világképben fellelhető több ezer éves ismeretanyagot vesszük szemügyre, külön hangsúlyt fektetve az emberi értékekre, az univerzális érvényű erkölcsi törvényekre, valamint arra, hogy ezek a törvények milyen módon vannak összhangban a fizika törvényeivel.

Különösen szerencsés az a kedves Olvasó, akiben egyensúlyban van az elme és a szív intelligenciája, a logika és az intuíció, aki felismeri az összefüggéseket, és e könyv két – nagy mértékben különböző – részét együtt, egységes egészként tudja befogadni.

*

Az idea elsődlegességét hangsúlyozó, rendszerint valóságos világkép nem sokat foglalkozik az anyaggal és a fizikával. Itt az egyéni és társadalmi életet irányító belső morális törvényeken van a hangsúly. Elég, ha összehasonlítjuk a kereszténység „tíz parancsolatát” a buddhizmus tíz úgy nevezett „nem erény” elhagyására vonatkozó tanításával, hogy felismerhessük: a tanítások lényegében ugyanazokra az alapvető princípiumokra épülnek.

A Biblia arra tanít, hogy ne ölj, ne lopj, ne kövess el házasságtörést, ne tégy hamis tanúságot, és ne kívánd másnak a feleségét, szolgáját, anyagi javait vagy jószágát.

A tibeti buddhizmus nagy vonalakban ugyanerről szól. Kifejezésmódja szelídebb, hiszen a felsoroltakat nem bűnnek nevezi, hanem „nem erény”-nek, ugyanakkor az irányvonalak sokkal szigorúbbak, és nem nagyon teszik lehetővé a további – mindenkinek szája íze szerinti – értelmezést.

„Noha az erkölcs gyakorlása számos különféle módon valósul meg, az alapja mindegyiknek a tíz bűn elhagyása. A tízből három fizikai, négy verbális, a maradék három pedig szellemi akció” – írja Tenzin Gyatso, a XIV. Dalai Láma, tibeti buddhizmusról szóló könyvében.

A FIZIKAIK A KÖVETKEZŐK:

1. Valamely lény életének elvétele; kezdve egy rovar megölésétől egy ember meggyilkolásáig.

2. Lopás: elvenni valaki tulajdonát az ő hozzájárulása nélkül – a dolog értéke közömbös, és az is mindegy, hogy az akciót magunk hajtjuk végre, vagy mással csinál-tatjuk.

3. Házasságtörés.

A NÉGY VERBÁLIS BŰN:

4. Hazugság: becsapni másokat szóban vagy gesztusokkal.

5. Viszálykeltés: megbontani mások egyetértését, vagy fokozni a köztük amúgy is meglévő ellentéteket.

6. Durvaság: mások megsértése.

7. Esztelenség: badarságokat beszélni alantas szándékok által motiváltan, vagy más okokból.

A HÁROM SZELLEMI BŰN:

8. Bírvány: azt gondolni, hogy „bárcsak az enyém volna ez...”, olyasvalamire vágyani, ami a másé.

9. Ártó szándék: azt akarni, hogy másvalakinek baja essék, akár nagy, akár kicsi.

10. Helytelen szemlélet: valami létező dolgot, mint például az újjászületés, az okság elve vagy a Három Drágaság, nemlétezőnek tekinteni.

Ennek a tíz bűnnek az ellentéte a tíz erény; azokat követni annyi, mint gyakorolni az etikát. (Tenzin Gyatso, a XIV. Dalai Láma: *Tibeti buddhizmus*, 1998)

A mai, tudományosan gondolkodó ember számára ezeket a törvényt isteni törvényként elfogadni csaknem lehetet-

len. Mielőtt valaki elfogadna valamit, tudni szeretné, hogy „miért”? Hiszen az Univerzum senkit nem akadályoz meg az ölésben vagy a lopásban. Miért kellene akkor lemondanunk az ilyen cselekedetektől? A „tíz parancsolat” által megadott keretek között maradni még azoknak a hívőknek is nehezebbé esik, akik ezeket fenntartás nélkül elfogadják...

Persze felmerül a kérdés: hogy létezik, hogy két egymástól oly távol eső vallás és kultúra – mint a tibeti buddhizmus és a kereszténység – tízparancsolata között ilyen kísérteties a hasonlóság?

A lehetséges válaszok akkor kezdtek kirajzolódni előttem, amikor kapcsolatba kerültem az úgy nevezett „ezoterikus tanításokkal”. Mag a szó görög eredetű. „Ezo téreo” annyit jelent, mint „bent tartani”. („Belső kör”-nek is fordítják.)

Megértettem, hogy minden időkből voltak és most is vannak a Földön olyan tanítók, akiknek a világmindenség felépítéséről, működéséről és belső törvényeiről lényegesen több tudás áll a rendelkezésükre, mint nekünk, hétköznapi embereknek. Különleges képességű társainkat a történelem folyamán prófétáknak, Mestereknek, Isteneknek vagy Isten fiainak nevezték. Hatalmas spirituális erővel rendelkező világformálók, mint Quetzalcoatl, Krisna, Hermész Triszmegisztos, Mózes, Orfeusz, Buddha és Jézus kitörölhetetlen nyomokat hagytak az emberiség történelmében. Sugárzott belőlük valami, ami fizikai szemmel láthatatlan volt. Tanítványaik később az Univerzum belső – magasabb szintű – tudásának őrzőivé váltak. Ezek a Mesterek szinte bizonyos rendszerességgel bukkantak fel, segítettek, gyógyították és tanították testvéreiket. Mégis minden esetben szinte ugyanaz a szomorú történet játszódott le:

A Mester elhagyta az anyagi világot (gyakran segítettek is neki), a tanítványok pedig őrizték a tudást, ami első sorban „belső tudás” volt, bizonyos külső formába, esetleg rituáléba öltöztetve. Az eredeti tanítás a Mester távozását követő

évszázadok alatt lényeges változáson esett át. A tanítások egy része különböző érdekcsoportok kezébe került. A „belső tudás” gyengült, a külső forma erősödött. A széles néptömegek a tanítások „exoterikus” (körön kívüli) leegyszerűsített változatát kapták, A tanítások igyekeztek idomulni minden nép értelmi szintjéhez és fejlődési lehetőségeihez. Ezeket a változatokat hívjuk ma vallásoknak.

Ugyanakkor létezett – és ma is létezik – egy mélyebb, „ezoterikus” tudás. A „belső kör” bölcsességét nem nyelte el a sír a nagy tanítómesterek távozásával. Tanítványaik megőrizték az örökséget, bizonyos csoportok és „testvériségek” mindig vigyáztak rá, annak ellenére, hogy a történelem folyamán ezeket a csoportokat kíméletlenül üldözték. Az esszénusok, a templomos lovagok, az albigensek és később a rózsakeresztes és szabadkőműves páholyok kincse nem aranyból és drágakövekből állt. A királyok és az egyház közös ügyként kezelte és üldözte a hatalomra nézve nagyon veszélyesnek tartott „tudást”. 1208-ban III. Innocent pápa valóságos keresztes hadjáratot hirdetett az albigensek ellen. E Franciaország déli részén élő csoportot 1208 és 1229 között kíméletlenül kiirtották. A Templomos Lovagrend Nagymesterét, Jaques de Molay-t lassú tűzön, elevenen sütötték meg 1314-ben. Így hát volt ideje és lehetősége megjósolni azt a szomorú sorsot, ami hóhéraitra – a pápára, valamint IV. Fülöp-re, Franciaország királyára – várt. Talán mondanunk sem kell, hogy jóslata kísérteties pontossággal beteljesedett.

A Rózsakeresztes rend a XIV. században alakult, ebben a csöppet sem biztonságos légkörben. A Rend Nagymesterének, Christian Rosenkreutznak sikerült azonban titokban tartania identitását, sőt, a rend munkájába sem lehetett betekintést nyerni. Történt mindez annak érdekében, hogy a belső tudást átmentsék azon a korszakon, amikor erre a világi élet irányítóiban nem volt fogadókészség.

Vajon mi volt az, amit tudtak?

Miért üldözték őket, és miért rettegték tőlük a hatalom képviselői?

A második világháború idején tették le az alapjait annak az angliai Rózsakeresztes páholynak, (White Eagle Lodge) amely már kezdettől fogva minden érdeklődő számára kitérte kapuit. A beavatottak szerint elérkezett az idő, a titkos tanítást már nem kell titokban tartani, az emberiség megérett arra, hogy részesüljön a tudásból, ami a középkorban a tömegek számára teljesen hozzáférhetetlen volt. A hatvanas években az ezoterikus tanítások valósággal elárasztották Európát és Amerikát. Tibeti és távol-keleti tanítók érkeztek nyugatra, és egy intelligens, szeretetteljes Világegyetemről kezdtek tanítani, egy olyan világról, amely szigorú belső törvények szerint működik.

Sajnos ezen a területen komoly akadályba ütköztem. Az a bizonyos „titkos tan” ezer arcot öltött, megannyi iskola, és irányzat formájában terjedt. Gyakoriak a különböző képességek elérésére vonatkozó ígéretetek, ha a tanuló az egyik, vagy a másik irányzatot követné.

Mindezt elég bizonytalan talajnak éreztem. Egyrészt szerettem volna többet tudni, másrészt semmi szín alatt nem szerettem volna „betévedni” egy vallásos szektába. Ebben az időszakban találkoztam Svédországban azzal az emberrel, aki később útmutatóm és tanítómmá lett az Univerzum titkai felé vezető belső úton. A neve Huszár Sándor, a svédországi White Eagle Lodge vezetője, és a könyvben szereplő aurafotók közül az első és a negyedik róla készült.

Amikor megkérdeztem tőle, hogy mégis mi az ebből az információrengetegből, amiben hinni lehet, meglepő választ kaptam:

– *Miért keresed másnál az igazságot? Minden, amit az Univerzumról és az életről tudni szeretnél, már benned van.*

MI A HIT?

*„Bármit kértek hittel az imádságban, megkapjátok.”
(Máté 21:22)*

Ha önmagam megismerésén keresztül eljuthatok az Univerzum megismeréséhez, ám legyen. Elméletileg lehetségesnek tartottam, így hát úgy döntöttem, semmit sem veszítek vele, ha megpróbálom.

Nagyon sokat köszönhetek lelki vezetőm szelíd és türelmes irányításának, hiszen ezen az úton szakavatott irányítás nélkül a legjobb szándék mellett is gyakran kerülőútra tévedhet a kereső.

Ma – többévi gyakorlati tapasztalattal és a hozzá tartozó elméleti tudással együtt – úgy érzem, valamivel közelebb kerültem e csodálatos világ nyitjához, de azzal is tisztában vagyok, hogy ez csak a kezdet. Mindazt, amit eddig sikerült átlátnom és megértenem, szeretném megosztani, mert úgy érzem, másnak is segítségére lehet.

Az ezoterikus tanítás szerint tehát az egész Univerzum egy „nem anyagi” világ. Másként fogalmazva, a világ, ami-ben élünk: lelki. A beavatottak és bölcsek tanítása szerint az egész Univerzum Fényből van. Persze nem abból a fényből, amit mi a fizikában fényként ismerünk, hanem egy tudatos, intelligens és szeretetteljes Központi Forrás Fényéből. Ha mindenképpen a fizikában használt kifejezésekkel szeretnénk élni, azt mondhatnánk, hogy rendkívül magas rezgésszámú, rendkívül magas energiaszinten létező Fényről van szó. Nem mondhatjuk azt, hogy létezik egy anyagi világ, és aztán létezik egy másik, egy lelki világ, ahová halálunk után – mármint a fizikai test halála után – kerülünk.